

Een nieuwe klas

Janneke Schotveld

Superjuffie!

Met illustraties van Annet Schaap

Juf Josje krijgt een stevige hand van haar nieuwe directeur. ‘Welkom op de Inktvis,’ zegt hij plechtig.

‘Bedankt, meneer eh...’

‘Snor,’ helpt de directeur haar. Het klinkt een beetje kortaf. Hij heeft gelijk, hoe kan ze nou zijn naam meteen vergeten? Niet alleen heet hij Snor, hij hééft ook een snor. Het is zo’n ouderwetse snor die je alleen soms in films ziet, of op plaatjes in boeken. Breed boven de lip, uitlopend in een dunne lichte krul op de wangen. Juf Josje bedenkt altijd

Van Holkema & Warendorf

op wat voor dier mensen lijken. Soms is het moeilijk te zien, maar bij deze man is het overduidelijk. Hij is een walrus, een norse walrus.
 ‘Bedankt, meneer Wal... eh... Snor,’ zegt juf Josje.
 ‘Als ik je een advies mag geven,’ zegt meester Snor, zonder af te wachten of het mag, ‘hou ze kort, vooral in het begin. Jij bent de baas.’
 ‘Ja, meneer Snor,’ zegt juf Josje.
 ‘Na mij natuurlijk,’ zegt hij erachteraan. En hij lacht hard om zijn eigen grap.
 Juf Josje loopt gauw door naar groep vijf. Ze is een beetje zenuwachtig als ze haar nieuwe klas binnen komt. Ze heeft haar hoogste hakken aangedaan, om in elk geval een beetje groter te lijken dan ze is. Dit is haar derde baan in een halfjaar tijd. Als het hier niet lukt, lukt het nergens. Het móét lukken, anders kan ze haar nieuwe huisje niet betalen. Het is een fijn huisje. Klein, maar met een tuin. En dat is heel bijzonder in de grote stad.
 Juf Josje zet haar tas bij haar bureau en probeert meteen het bord uit. Gelukkig is het nog een ouderwets schoolbord, waar je met krijtjes op moet schrijven.
 Het krijtje schrijft lekker. Ze ruikt er even aan en wil er bijna een hapje van nemen. Geschrokken van zichzelf legt ze het krijtje weg. Geen gekke dingen doen hier, deze keer moet het lukken.
 ‘Hoi juf!’ Een jongen komt de klas binnen. Zijn trui zit binnenstebuiten, zijn gulp staat open en zijn bril zit scheef. Een mier, een ietwat verstrooide mier, denkt juf Josje. ‘Ik ben Toby,’ zegt het jongetje stralend.
 ‘Dag Toby, ik ben juf Josje.’ Ze geeft hem een hand en gaat bij de deur staan. Zo kan ze zich aan alle kinderen voorstellen.
 Bo, Mila, Gijs, Mimoen, Lisa, Aisa... Ze probeert hun namen meteen te onthouden.
 ‘Hallo allemaal,’ zegt juf Josje als alle kinderen zitten. ‘Ik ben jullie nieuwe juf.’
 ‘Wat ben je mooi, voor een juf,’ zegt Toby.

Juf Josje glimlacht naar het grappige ventje voor in de klas.
 ‘Mag ik wat vragen?’ Bo, een tener meisje met blonde krullen, kijkt juf Josje verwachtingsvol aan. Een hert, een mooi rank hert.
 ‘Vraag maar raak,’ zegt juf Josje.
 ‘Heb je huisdieren?’ vraagt Bo.
 ‘Eh...’ Juf Josje twijfelt.
 ‘Dat is toch geen moeilijke vraag?’ merkt Mimoen op.
 ‘Of heb je soms een heel raar huisdier, een giraf of zo?’ zegt Aisa giechelend.
 Een paar kinderen beginnen te gniffelen.
 Juf Josje recht haar rug en kijkt haar nieuwe klas aan. Eerlijk duurt het langst en ze zal eerlijk zijn over de dingen waar ze eerlijk over kán zijn.
 ‘Ik was even stil, omdat ik me afvroeg of jullie me misschien uit zouden lachen als ik vertel hoeveel huisdieren ik heb.’
 De kinderen kijken haar nieuwsgierig aan.
 ‘Het zijn er nogal veel namelijk,’ gaat juf Josje verder. ‘Dat komt, ik hou heel erg van dieren.’

'Ik ook!' roept Bo. 'Daarom vroeg ik het.'

'Hoeveel dieren heb je dan?' vraagt Lisa zacht.

'Lachen jullie me niet uit?'

De kinderen schudden allemaal hun hoofd.

Juf Josje laat een spannende stilte vallen. Dan pakt ze het krijtje, schudt de gedachte aan hoe het zal smaken snel weer van zich af en schrijft op het bord:

'Wauw, welke dieren heb je allemaal?' vraagt Bo gretig.

'Katten zeker,' raadt Gijs.

'Of vissen,' zegt Toby.

'Stil nou, anders zegt ze het niet,' roept Mimoen.

Juf Josje wacht tot het weer helemaal stil is in de klas. 'Op dit moment heb ik een kat, drie schildpadjes, een dwergkonijntje, een zwijgzame papegaai, twee tamme muizen, een bejaarde chinchilla, een gehandicapte duif, een vis en vier wandelende takken.'

'Wat veel,' zegt Bo met een zucht. Ze frunnikt aan het fototoestelletje dat om haar nek hangt. 'Mag ik een keertje foto's komen maken?'

'Ja hoor,' zegt juf Josje. 'Je mag best een keer na school langskomen.'

'Je ziet er eigenlijk helemaal niet uit als iemand met zo veel dieren,' vindt Mimoen.

Juf Josje draagt zoals altijd haar hoge hakken, een maillot, een strak rokje en een jasje. Dat vindt ze nou eenmaal het fijnst zitten. 'Hoe ziet iemand met zo veel dieren er dan uit?' vraagt ze aan Mimoen, die wel iets van een schaap heeft, met zijn mooie zwarte krullen.

'Slordiger,' antwoordt hij resoluut.

Je ziet er meer uit als een directrice eigenlijk,' zegt Aisa.

Juf Josje lacht. 'Maar ik ben juf en jullie zijn mijn klas. En nu we elkaar een beetje kennen lijkt het me goed dat we aan het werk gaan.'

Aan het einde van de dag zit juf Josje mijmerend aan haar bureau. Als ze haar ogen dichtdoet, ziet ze haar nieuwe klas zo weer voor zich. Bo, met haar fototoestelletje en ogen die beginnen te stralen als het over dieren gaat. Toby, de flapuit voor in de klas. Mimoen, de slimmerik die eigenlijk al naar de universiteit kan, maar daar nog niet het juiste postuur voor heeft. Mila, het bozige vriendinnetje van Bo, die zo lekker fel uit de hoek kan komen, vooral als ze vindt dat iets niet logisch is. De vrolijke Gijs, de verlegen Lisa, de mooie Aisa... Binnen in juf Josje gloeit een warm gevoel. Ze is een gewone juf van een leuke klas in een fijne stad. Nu maar hopen dat het heel lang goed blijft gaan...

Superjuffie!

Juf Josje woont sinds twee weken in een klein huisje aan de rand van het stadspark. Het was echt een geluk geweest dat ze hier terecht kon. Het huisje was van haar oudoom geweest, en die bleek het bij zijn overlijden aan haar te hebben nagelaten. Hij was vroeger parkwacht, maar dat beroep is nu uitgestorven. Er komen nu elke dag mensen van de Stads-wacht, om te kijken of de mensen in het park zich aan de regels houden. En er komen weer anderen van de Groendienst om te kijken of de planten in het park zich wel aan de regels houden. Vroeger deed haar oudoom dat allemaal in zijn eentje, maar toen waren er veel minder regels. De laatste jaren was hij met pensioen, maar hij maakte nog elke dag een wandeling door het park.

Juf Josje bezocht hem iedere maand. Tijdens zo'n wandeling had ze wel eens tegen haar oudoom gezegd dat ze het zo'n fijn huisje vond. En dat het haar heerlijk leek om ergens te wonen waar ze niet zo veel burens had. Want burens kletsen zo snel. Ze had nooit verwacht dat hij het haar zou nalaten. Maar het stond er echt, de notaris had het haar laten lezen.

MIJN HUIS GAAT NAAR MIJN LIEVE NICHT JOSJE EN AL HAAR DIEREN had haar oudoom in zijn testament geschreven.

Het huisje staat op het terrein van de gemeente en daarom moet ze iedere maand erfpacht betalen. Ze was een beetje geschrokken van het bedrag, maar toen ze een baantje vond op de school van meester Snor, besloot ze het erop te wagen.

En nu zit ze aan haar tafel, met de tuindeuren open en haar dieren om zich heen. Ze voelt zich de koning te rijk. Peer, de dikke grijsgestreepte

kater, strijkt langs haar benen. Zijn staart is een stuk korter dan bij andere katten; hij eindigt in een stomp. De staart lijkt aan het einde meer op een dikke sigaar dan op een sierlijke punt, zoals bij katten gewoon is. Dat komt door het ongeluk dat hij heeft gehad: zijn baas had een putdeksel op zijn staart gezet. *Expres.* Ze was er net op tijd bij geweest, bijna was Peer bezweken aan de pijn. Sommige mensen zouden geen dieren mogen hebben.

‘Ga je lekker in de zon liggen?’ vraagt juf Josje, terwijl ze de kater over zijn rug strijkt.

Peer beantwoordt haar vraag met een genoeglijk mrauw.

Ze kijkt op haar horloge. Acht uur, tijd om naar school te gaan. Ze is al helemaal gewend aan haar nieuwe klas, en zij aan haar. Het gaat al bijna een week goed, ze is een gewone juf, net als alle andere juffen. Ze staat op, pakt haar tas en dan gebeurt het. Luid en duidelijk.

‘Help!’

‘O, nee,’ kreunt juf Josje. ‘Peer, waarom nu?’

‘Mrauw,’ antwoordt Peer.

‘Waar ben ik?’

Waarschijnlijk een buitengezet dier, een cavia, als ze zich niet vergist. Een van de makkelijkste zaken. Een kwestie van oppakken en meenemen. Als ze snel is haalt ze het nog voor school, het is aan het andere eind van het park, zo te horen.

‘Waar is mijn hok?’

Wie zet er nou een cavia buiten neer? Zo’n moeilijk huisdier is dat niet.

‘Je zou het niet meer doen onder schooltijd,’ zegt juf Josje hardop tegen zichzelf.

‘Waar is mijn hooi?’

‘Waar zijn mijn krijtjes?’ Juf Josje hoeft niet lang te zoeken, overal liggen krijtjes. Ze pakt het dichtstbijzijnde pakje, schudt er een krijtje uit, kijkt nog één keer op haar horloge en neemt een hap.

Zodra ze de hap doorslikt voelt ze het. De rest van het krijtje valt op de

grond en het draaien begint. Ze weet nog steeds niet of alles om haar heen draait, of dat ze alleen zelf draait. Waarschijnlijk het laatste, anders zou alles van zijn plek raken. Het gaat in elk geval verschrikkelijk snel! Als ze weer stilstaat, weet ze meteen wat ze moet doen. Gelukkig staan de tuindeuren nog open. Iets wat voelt als een stroomstootje schiet door haar linkerarm en dan komt ze los van de aarde. Ze moet zien dat ze gauw hoogte maakt, want het is al licht.

Wie nu naar boven kijkt, zou zijn ogen niet geloven. Daar vliegt een jonge vrouw. Ze draagt hoge hakken, een knalgroene cape en een strak pak met de letters SJ erop. Superjuffie!

Nog een geluk dat de mensen in de stad meestal te druk zijn om rustig naar boven te kijken. Het zou bovendien levensgevaarlijk zijn, ze zouden zomaar onder een tram kunnen lopen. En dan kunnen ze niet meer navertellen dat ze heus en echt een groene vrouw hebben zien vliegen. Of, als ze het wel zouden kunnen navertellen, zou niemand hen geloven. ‘Het komt door de dreun van lijn 25,’ zouden ze zeggen. ‘Daar is-ie een beetje kierewiet van geworden.’

Toch neemt Superjuffie geen risico, ze houdt flink hoogte, tot ze vlak boven de plaats is waar de cavia moet zitten.

‘Waar zit je?’ vraagt ze, terwijl ze op één plek rondcirkelt.

‘Hier.’

‘Je moet iets duidelijker zijn. Ik heb haast en ik wil niet dat iemand me ziet.’

‘Ik ook niet.’

Superjuffie luistert gespannen. Cavia’s kunnen schuw zijn en deze is duidelijk erg geschrokken. De vorige keer had ze ontdekt dat ze met haar ogen in kan zoomen. Zou dat nog een keer lukken? Ze tuurt naar het bankje in het park, waar volgens haar het geluid vandaan komt. Het is een houten bankje, met spleten tussen de planken op het zitgedeelte. Superjuffie concentreert zich op een van die spleten. En dan ineens ziet ze alles sterk uitvergroot, alsof ze door een verrekijker kijkt.